

A szerző verseskötetei:

a démonokkal flancoló
LITTERA NOVA, 2001, 2002

napleány voltál
LITTERA NOVA, 2002

babérliget
LITTERA NOVA, 2003

littera nova

halmosi sándor • babérliget

halmosi sándor

Halmosi Sándor (ha úgy akarom: verses-)kötetén végigvonul egy olyan kettősség, ahogyan folyók nincsenek agyonszabályozva, például a Rajna Iffezeheimnél, mehetsz át hidakon, szelűkkel csaknem elsodorhatnak SCANIA és MAN teherautók, a te benső jelszavaid és mormolásaid mások, elemi kettősséget sem érzel, csak fanyar ízű fennmaradásod karkai parancsát, mely azonban a Természetbe költözik vissza. Mik halmosivilágban az utak, mik a füves sávok, a fák magasodásai, nem tudható, a kettőszótódo könyv, a sokszorozódó világ-járás nem dönt, döntést nem is kíván. Gondolati, ha innen villantom; emlékközeg, ha amonnet; és mindig a MÉG NEM ISMERHETŐ rejtelve. Igazi írói alkotás: szép, de nem behízélgő; közeli, tolakodás nélkül. S végre nem „NÉLKÜL”-jellegjű.

Tándori Dezső

babér liget

halmosi sándor

Cette photographie est extraite du travail photographique de Yann Arthus-Bertrand:

**„LA TERRE VUE DU CIEL”
Un portrait aérien de notre planète**

Depuis 1990, Yann Arthus-Bertrand a survolé une centaine de pays. Ses photographies aériennes, indissociables des textes qui les accompagnent, invitent chacun à réfléchir à l'évolution de la Terre et au devenir de ses habitants. Un constat en images et en mots pour prendre conscience que nous sommes tous individuellement responsables de notre planète, et décider ensemble de ce que nous léguerons aux générations futures.

Site web: www.yannarthusbertrand.org

Le livre „La Terre vue du ciel” est paru aux Éditions CORVINA.

A könyvborítón szereplő fényképfelvétel-részlet Yann Arthus-Bertrand:

**„FÖLDÜNK A MAGASBÓL”
Bolygónk légi portréja**

című fotográfiai munkájából származik.

Yann Arthus-Bertrand 1990 óta körülbelül száz országról készített légifelvételeket. Fotói elválaszthatatlanok az őket kísérő szövegektől, arra készítetnek mindannyiunkat, hogy elgondolkodjunk a Föld fejlődéséről és lakóinak jövőjéről. Alkotásai képekben és szavakban rögzült tényállásfelvételek, amelyek tudatosítják bennünk, hogy mi mindannyian, egyénileg felelősek vagyunk bolygónkért és közösen kell eldönteniünk, hogy mit hagyományozunk az utánunk jövő nemzedékeknek.

Honlap: www.yannarthusbertrand.org

A „Földünk a magasból” című könyv a CORVINA kiadónál jelent meg.

©Halmosi Sándor, 2003
Borítófotó © Yann Arthus-Bertrand

babér
liget

halmosi sándor

LITTERA NOVA KIADÓ
Budapest, 2003

*Biztosan eljön.
Padon szárított
csillagport etet,
karonfog.*

*Egyszer mindennek
maga ad nevet.*

LÉTEZÉS

című leveled nem ért váratlanul
Kam
mert hogy is lehetne máshogy
beszélni
a világgal
való találkozásról
mint lélegzés
mint a kenyér megtérése
és a kócbabáé

MILYEN ÉRDEKES

és ha így vesszük a dolgot
van két halmazunk
végtelen és megszámlálható
mindegyik
az egyik sűrű
és elfér a köröm alatt
és vakarózni
és sírni kell tőle
a másik is sűrű
de lefedi a végtelent
beborít
felken
ellepi a táguló teret
és annyira szép
hogy vakarózni kell
és sírni tőle

milyen különös

a jelet nem lehet levakarni

KEZEM ALATT A LEVEGŐ

*Hálás vagyok és örülök a sok gondnak, az
egész felmenő ágnak, mert van egy hely a
létezésben, ami számomra van fenntartva,
amit itt és most csak én tölthetek be, talán
így keletkeznek a fekete lyukak is, megijednek
egy árnyéktól, egy fénytelen éjszakától és
otthagyják helyüket, amit senki más nem
tölthet be, és ott megszűnik akkor a tér, az
idő, és megszűnik a fény is, én hálás vagyok,
tehetem, amit tennem kell, és ha akarom,
kezem alatt tiszta a levegő és az ég alatt
tisztá a kezem, lehet-e hát más az ember,
mint hálás és prériszéles szikár agyargáton
a démonokkal flancoló?*

A HAVAZÁST KI ÉRTI MEG

Nem, nem volt neve a nőnek
A nőknek nincs nevük
Az álmokban
Csak úgy jönnek
Néznek sejtelmesen
A mellékszobából
Kopognak
Leereszkednek a padról
És ellibbennek
A folyósóra nyíló ajtó előtt

Szuszogni még lehet. Még elfér egy lehelet.
Más nincs közöttünk semmi. Egy pár hónap,
ami nagyon tele volt. Ami most nagyon üres.
De aminek a váza is annyit nyom, mint lavina
alatt a hegyoldal. Elszakadt minden.

Elkötve minden.

Elmereng, nyugszik a táj. Talán lehet.
Talán rá lehet húzni erre a mély és üres
valamire, ami minket, szóval rá lehet húzni
valamit. Mit, ne kérdezd. Nem tudom.
Mész a csontban. Derékig.

És még ez is. A belső udvarra az imént a nagy havakkal beesett egy kis égdarabka, benne egy tőből kiszakadt angyalláb. Tudom, suta ez így és nevetséges. Nem is fárasztanálak ilyenekkel, hidd el, ha nem lennél beteg és félnél az angyaloktól. De néha előnti az embert a türelmetlenség és bőrének szorítása. Mert a csendnek is idő kell. És az áradásnak.

A hó alatt százhusz pipacsmező.
Alatta százhusz kínpad.
Gyerekágy.
Szemben deres.

BÁRSONY

Valami azt súgja
Tedd így és így
Sehogy máshogy
De ugyanaz a valami
Meg se rezzen majd
Amikor eljön az idő
És állig érő dérben
Kikötnek

nem bújhatsz el te sem a csend elől, kicsi gíz, ne fáradj ezen, sőt máson se fáradj, ne pazarold erődet, én is beosztom, látod, hosszú lesz a tél, és még hosszabb minden nyár – milyen meleg volt pedig egykor a hangunk, teleszórtuk vele a világot, a mi zenénktől volt az hangos, a mi réteinken táncoltak a tőlünk kapott neveken, ordíts csak bele bátran, nagy a világ, elférsz benne te is, a hangod is, suttogtad mindig, mert te jobb szeretted a csendes beszédet, és az alvó szellemeket sem akartad ébresztgeni, mégis felébredtek azok, maguktól, lehet, de méginkább az én üvöltésemtől, ami ahogy sem akart megférti akkortájt a világban, mert nem találta az én hangom a világot, és a világ sem hallotta őt, mert nem az én hangom volt az én torkomban, és nem az én világom bennem, így jártuk mi hárman, te hol ezt követted, hol amazt, s közben már suttogni is elfelejtettél és ordításod is legfeljebb a torkodig ért fel, ilyenkor azt hittem, a gyönyörtől remegsz, vagy rosszakat álmodsz, de nem álmodtál te már akkortájt, és a szellemek is előjöttek mind, így volt, igen

GYÜMÖLCSOLTÓ
BOLDOGASSZONY

*Hát itt állsz megint szénaillattal a
hajadban és vársz valakire, aki ellopja
tőled ezt a várakozást és visszaadja
lábaid nyomát a világnak. Nézz körül,
kis csapások és letaposott fű mindenütt,
a te utadon jártak már mások, édes
társaid neked ők valamennyien. És meg-
álltak ők is, talán éppen ott, a tetőn, és
elképedtek mind a maguk bolondságán.*

És beérnek végül
És nem kérdeznek.
Légy résen.
Még válaszuk lehetsz.

JÚLIA SZÉPLEÁNY

Tudom, vőlegényed van, ki majd gondodat viseli. Hogy kerek és szép életed lesz, hogy benned is istenvér folyik. Féltetek. Mégis.

Nem ismerlek. De úgy van az, lehet, hogy az élet szép. Mert vérzik. Mert menteni kell, mert minden nap emelgetni.

És akkor úgy lehet tenni, mintha. Mintha most indult volna az egész. Mintha mindig is így lett volna.

És nincs gyalázat
És száz ibolya köti a földet
szőnyeggé alád.

AZ ÖRÖM FÁJDALOMKÜSZÖBÉN TÚL

*mannát szórok én is. Te vagy a tét,
felősz bennem az égig. Felősz te is,
mint oly sokan, egy vagy lelkem, ki
bennem énekel. Forog a Föld, szédeleg,
napra nap így múlik el. Undorodsz
magadtól, mert másoktól nem mersz,
félsz másoktól, s magadra maradsz.
Körbejáród a csatateret, egyenként
kihúszod bőrből az irányjelző osz-
lopokat, lelassulsz, hajnalra beérnek,
határjelző karókat szurkálnak beléd.
Mire a jácintért kinyúlnál, már rád
is csapták a szárnyasoltárt.*

És mégis, hallanod kellett
volna a morajt, nem vagy te süket,
csak zavar a sok fény és füledet
ellopták a dulimanók, hallanod
kellene hát ezt a moraj utáni csendet,
nem vagy te kőből, terülj el,
hogy általmehessen rajtad ez a nyár
és mezítelen lábamat ne sértse holdkóros
szemérmed. Kelj fel és járj. Másra
emelt tornyaidat rombold le magad.

A TELJESSÉGET

hűen csak hallgatással
vagy sóval
feltépett irhával
ezeket hisszük
és óvjuk a tiprástól a sóskát
a ligetet

ez a szépség
el nem viselhető
hogy is lennénk kíméletlenek

AMIKOR MÁR VÉGKÉPP NEM LEHET

*amikor úgy szorít, hogy ki kell dobnod magadból
mindent, csak hogy lélegzethez juss, amikor nincs
mivel eltakarnod a világ szemérmét,*

*amikor hegy vagy és gödör vagy, ahová az idő csak
szükségét végezni jár*

ELFOGADOM

az ajándékot.
Elfogadom az áldozatot.
Felülsz és belehallgatod a világba a csendet.
Észrevesznek. Valamire készülnek.
Valamire készülök. Nem mozdulok.
Nem mozdulnak.
Büntetni fognak és elhalmozni.
Ezt a csendet adják, ezt a végtelen
beteljesülést. Tudják, hogy nem bírom el.
Tudják, hogy agyonnyom.
Ezt egyedül nem lehet.
Elfoglalják helyüket.
Kitárnak mindent.
Mindent kitárnak.
Egyikük int.
Nem mozdulnak.
Számolják a perceket.
Állom.
A perc én vagyok.

Látod, még a lisztet sem hoztam le a padlásról, nehogy a csillagokat, pedig kedved lelnéd mindenben, amit neked adnék, és megkél a legmerészebb bánat is ebben a melegben, de nincsen nekem se lisztem, se padom, és csak azokban az őrült percekben bírok a csillagokkal, de nézd csak, bíborcsíkok az égen, kis fecskefészkek tornácunk ereszén.

RÉGEN ELVÁGYÓDTAM INNEN

nem találtam a helyem
mégis itt vagyok
látod
és tudom
ideje van mindennek
és helye van mindennek
ezért erősít a létezésed
ezért vagyok
ilyen szikár
lépésű ezen az ingatag
de buja talajon
csók és ajándék minden
mit a szél a szemembe
az orromba
a lelkembe fúj
csók és ajándék
és csend vagyok én is

EGY LÁNY SZERETNE SZÓLNI

hozzánk, ha nem csivitelnétek annyit, mesélne a szülőháztól, az udvarról, lenne egy-két szava a szomszédokhoz, az Olthoz a kert végében, a margarétaréthez, a nagy szánkózásokról ál-mélkodna, nagypapa meséiről és keze erejéről, délutáni pihenésekről a vállán, szíve dobogásáról. Elővarázsolná nagymama konyhájának melegét, a sütemény illatát és véget nem érő zsörtölődéseit, hallgassatok hát, vagy elfeled-tétek, hogy ő bújtatott benneteket a nagy vészek alatt, hogy delnő és akkor is dobban a szíve, ha hozzám szól, ne kuncogjatok hát, mihasznák, szálljatok vállamra inkább és segítsetek kézbe kötni elhullott szavait

FÜZIKE

gyökerek helyett fűge lábakat rajzol a fáknak és cseppet sem sajnálja a bágyadt favágókat, akik elől könnyen elszaladnak a tölgyek, a hársak, mindegyre a betevő falatok. Csak várjon otthon a sok éhes száj, lakjanak már be rigófüttyel és pityókával a korgó porontyok. Füzike gyerek még. Füzike tudja, ennyi is elég.

Először dörzsölődsz. Aztán lekerül a
máz, majd széttörik az éned. Belelépsz,
üvöltesz. Nem hallja senki. Bársonyok
kaffognak, nyüstölnek nyakadon.

MOST BEMOCSKOLOM MAGAM,
ÉDES

Korpa közé keveredek.
Megecsznek a disznók
És teleröfögik a világot velem.
Nem ismersz rám.
Senki sem ismer majd magára.

Mindenki moslékot eszik.
Embernek fia, te vályúhoz.
Embernek leánya, te hét nemzedéken
Keresztül csillagokat sepersz.
Ha a kikericsét megetted
Már nem vagy az élők sorában.

De visszajövök.
Egyszer ünnep lesz.
A be nem áztatott
A ki nem belezett
Kenyéré.
Ha tele van a sufni, újabb gödröt ásol.

SZENDE RÁCSODÁLKOZÁS A VILÁG
FÖLÖTTÉBB LABILIS STATIKAI
ÁLLAPOTÁRA

Talán a szemét kecsgetető még.
Talán egymás keresztezése
a kuka körül. A közösen
elfogyasztott zsemlék, talán
a maradékok. A csikkek látványa.
A bársonyfecniké.

De hisz a jegesmedvének oly mindegy, foka,
eszkimófeleség, behavazott túrabakancs, –
De hisz megeszi azt, amit talál
Vagy megkóstolja
De mindenképp szoros kapcsolatba lép vele
– Hát ez meg mi a fene
Ez sem tattyaböő, így hívja a fókát az ő nyelvén
Ez sem tattyaböő, és kiköpi a bakancsot
De ez a furcsa szag
Ez a szédült rend az elektronokban
Fölöttébb szokatlan
És labilis

HOL VAGY

hol kószálsz éppen, biztos ördöggel
cimborálsz, süllyedsz és egyedül
maradsz e tájon, sajnálom, nem
tarthatok most veled. Vigyáznom
kell. Várok egy fecskét.

DIÁNA

Homlokod faló. Puhák a rétek, lomhák
az agarak, – egy utat ha vágsz magadnak
kardvirágkék szavakkal, elég.
Rádhajol az ég, szakad a dekoltázs.
Szemügyre vettelek.
Kertem csücskéig hallszik a kolomp.

ÉS ELJÖTTEK LÁM

a kapaszkodó idők.
Hét létrán
Harmatos glédában
Szökik a teknő melege.
Ha itt lennél, biztosan félnél.
Ha itt lennél, úzném a viharokat.
De nem vagy itt.
Hét lázban
Százszorszép gúnyában
Mással félsz.

A CSILLAGOS ÉG FÖLÖTTEM, AZ ERKÖLCSI TÖRVÉNY BENNEM, MI BAJ IS LEHETNE

*kérdzhetnéd joggal tőlem, mi baj is lenne ebben az
ellevésben, hacsak nem az, hogy vagy létezel, vagy
nem, te, aki ezt megkérdzénéd tőlem, ez az egyetlen
aggályom, látod, mert ha kiülnél velem a csillagos
ég alá, akkor te lennél bennem az erkölcsi törvény
és én lennék tebenned ugyanaz, és akkor egész
biztosan nem lenne baj, akkor már úgy is
neveznélek, hogy szökellvény, vérségcsósz, számadó
bujám, kökörcsöm, vagy azt mondanám neked,
hogy bajbűvölő, ráncdancos, te is hasonló neveken
szólítanál engem, vagy nem szólnál semmit, csak
kézenfognál és elvezetnél a világhoz, látod, az ott
a Nandu-gát, amott meg a Gléda-köz, és az a
kivilágított öböl a fák mögött, az a Napleány-tér,
látod, én hallgatnék nagyon és figyelnék minden
szavadra, megállapodna bennem az egyensúly,
tudnám, hol van a fent, hol az alatt és hol vagyok
én ebben a kavalkádban, te is tudnád ezeket mind,
viszonyban állnánk egymással, lennénk. Mert
semmit sem ér önmagában az ég, semmit az erkölcsi
törvény és díszlet csak a csillag egy viszonytalan
világban, ha nem találsz magadban senkit, akitől
megkérdzénéd, kikelt-e a sóska, rothad-e az eper, a
vendégekre váró árvacska kinyílt-e már, akkor
egész biztosan baj van. Akkor nincs fent és nincs
lent, akkor nincs benned semmi és te magad sem
vagy, hova is térnének be hát azok a vendégek?*

JUDIT KISASSZONY

ma megint magával álmodtam, képzelje, de ne lepődjön meg ezen, mostanában gyakran kapom ilyen végzetes fordulaton magam, nézem, ahogy eteti a manókat, vesződik a bakákkal, abrakol, fektet, vagy csak ül a faszéken és búvóli hosszan a bajcsináló holdat, miközben azon tűnődik, mi lesz a lepkével. Mert ugye a lepke a levegőé, a vadvirág a földé, de a föld démonai ijesztőek, mondja, és igaza is van, ám valahogy mégis mosolyognom kell álomban, mert azt is hallottam magától, hogy a vadvirág színe bíbor és ciklámen, hogy is lehet ez ijesztő, kérem, még maga sem gondolhatja komolyan, valami mindig akad, mi elfeledtet időt, teret, elveket, ez a vak világ a valóság, látja, és e démoni erők is, amivel egymás álmába hatolunk, hogy ne ázzunk, hogy onnan tereljük az égre lelkünk nyájait

NÉHA NAGYON HIÁNYZOL

írod, meg hogy barátaid mind oly messze, persze odafigyeltem én ám mindenre, amit amúgy mondtál még és melleleg, miszerint például ezer ágra süt a nap és melegíti kis lelked, ezekre az üde gondolatokra, melyek szőke fejedből érzéki ujjaidba szívárogtak

DREZDÁBÓL BUSSZAL, GRIFFMADÁRRAL

Hogy mi a dreissigsam, kérdi tőlem csengő hangon, ez megtisztel és lekötelez, egyenes válaszra jogosítja fel, és én azt mondom erre, vagyishogy szólnék a nagy egymásratalálás előcsarnokáról, hallja, már zubognak is a nagy közösülés előképei, lekerülnek a fátylak, jönnek, öszönlenek mindenünnen, lehetnek vagy ezren, kik kérő szemekkel körülvesznek, hiába áltatod magad, hogy ismered minden porcikájuk, bírod nyelvük, látszat volt minden eddigi simulás, áldörgölődés, lövellnek a kimondhatatlan gejszírei, szakadnak utóvéd versszakok, értetlenség bugyolái, egyetlen tőmondattá zsugorodik a kötetnyi üzenet: tégy magadévá, vissza ne riadj, ne menekülj, élvezetek, nyögjetek, sikítsátok ki végre magatokból a parlag terceit, a szűznemzők újabb serege zarándokol, jeanne d'arc kinéz a padlásablakon, nem léphet már soha a hetedik szobába, a madame alussza megérdemelt pihenőjét, remeg a mező, trágázni is kéne már, esni fog, nyolcadik napja, hogy megrabolt szeretőit siratja bennem don juan, de most levegőt és gyomorkeserőt, ez a rossz stílus, látja, nagy szavak és semmi, hat éve ennek, hét is maholnap, de kérem mégis odafigyelni egy kicsit a kezdetekre, behatolni mélyen verses mezőkbe, többszöri egymásutánban, hátulról, mert bármilyen más megközelítésben anyámasszony katonája a vers, álszent, kéjvadász, ki tudja, mikor kívül hálsz, titkon megles és szemérmesen magához nyúl, nézd az asszonánccok táncát, mered a tarló, türemkednek a rímek domborulatai, láncba fejlődnek, sorjázának

felszentelésre váró pajzán seregek, lepj meg, sikongják, s már fordulnak is, térdre ereszkedve várják végleges behatolásod, de innen már ismerjük, nagy zubogás jön és egyéb ömlévények, szóval dreissigsam, de ez csak most ötlött belém, mert be akartam vágódni, le szerettem volna nyűgözni magát, merész önbírálatommal lelkébe próbáltam férkőzni, ám Ön minden bizonnyal átlát ezen, magácska okos, bájos és törekeny, zsenge kora ellenére mégsem könnyű táncba vinni, de meg fog lepődni, mert én valóban azt gondolom, hogy nem jó versek azok, ám valamit mégiscsak megéreztem, amikor azt írtam, hogy behatolni mélyen a poézisbe, többször és hátulról, szigorú cezúrákkal, talán azért is lepődtem meg, amikor oldalról rámtörték, hogy csináljak a kőből ép lelket, napleányt, ezt jól kitervelte az édes, echnatonnak szólító omló hangon, megérint, esetleg még hozzám is bújjik, hogy érzem bűzét, fájjon elmúlása, felejtsem el, hogy táncolt fejemért, lássam a korongot benne és legyek elnéző egyébiránt, de miket beszéllek, mit hordok itt össze, hisz magának ehhez vajmi köze, hisz április van és jönnek a fecskék, élünk és hatolunk, kötjük az ebet, tépjük a száncat, önnön kúnunkból a jövő kovászat

HETYKE SZAVAI

*meghatódtam, édes, testem lebeg, pufók angyalkák
körös-körüül, hárfaszót is hallok, csorog a fény a
falakon és mintha átlátszóbb lennék én is, de mit
rejtenek, mit féltenek bárkitől is, nézzetek meg,
gyertek el mind, rég volt, mikor csodára járt a
világ, gyertek, nézzétek, mi vé lesz az ember, ha
lelke mélyéig hatolnak, nem is gondolnátok, hogy
nem oda Buda, ha jobban körülnéznétek, nagy
csuda dolgok merülnének föl, de nem figyeltek ti
ilyen apróságokra, mégis élünk és okos nagy dolgokat
művelünk, pedig nem érdekli őket a lét várandósá-
ga, a falvakból csorgó zöld tenyészet, önző módon
befurakodnak közénk, kövér és suta lényüket rátuk-
málják orcánkra, kopott szárnyaikkal orrunkat
birizgálják, nincs is semmi, amitől jobban irtóz-
nék, mint ettől a lézengő csürhétől, csak rángatják
a fátlyat, puszognak, csámcsognak folyton, oh, hogy
gyűlölöm őket, istenem*

A HELYEDBEN

szabadjára engedném az összes patakot,
elköttném lelkeim díszét, kilógó
ereimet, hogy lássatok csodát.
De nem vagyok ott.
Tisztás, itató.

PASO DOBLE

Szemed kerekébe töretek.
Gerincem bitóján végzed.

AZ ÉN KEDVESEIM

tették a mételyt belém s közben elmúltunk
együtt

pedig sokáig egy malomban őrltünk
és vállon vittek be a városba
pütkösdí rózsák
egyikük sajtárt rugdos
a másik hajadon
folyton álmélkodnak
idegen városkapuk előtt
és bekötik fejüket
egy másik hajnalon

HONNAN E RÁLÁTÁS

e mélységekre, e kóros tisztaság a köröm
alatt, nem tudom. De ne hajolj ki nagyon.
Lecsúszik fejedről az őrület és csupaszon
maradsz, világ szégyene leszel.
Ne tedd ezt vele. Várd a jelet inkább,
táncolj, szellőztesd aurád.
Felnőttél.
A világörökség része vagy.

BIZTATNI SZERETNÉLEK

*mi újat is mondhatnék neked én, a férfi és a
költő, aki talán egyedül tölti el azt a néhány
örökkévalóságot, ami még hátravan, neked, aki
nő vagy és vers vagy minden ízvedben, ki csak
azért született erre a földre, hogy egy férfikéz
egyszer megírjon, és amit te minden nap újra-
írsz – csókkal, gyerekekkel, mézeskaláccsal.*

GYERE EL HOZZÁM

*ha elfáradtál, kedves, készítek neked
helyet, meglásd, bár nincs vendégszobám
és lehet, ágyam sem lesz, mit megosztanék
veled, de ne törődj te ilyenekkel, gyere el,
hisz fáradt vagy és éhes, kövess, a körte-
fa alá megyünk, mesélek neked sokat,
mielelőtt elaludnál. Az angyalok néha a
Földre szállnak. Megnézik, helyén-e a
szív, a csípő, a ködöktől való rémület.
Látják a megterített, édes világot, látnak
a fa alatt minket. Kivetnivalót nem
találnak, el is mennek hamar: De az ég
sarkán megállnak.*

HOZZ EGY KIS VIZET

ha jössz
Szárad a moha
Lelkemen
Nem ezért szültek.
Hogy itass, azért vagy.
Hogy kergesd az őzeket felém.
Hogy őrizd a sót
A szenet
Hogy kikérd a vadaktól
Felnégylet testemet.
Hogy keress, azért vagy.
Hogy felmutass az Úrnak
És számonkérj tőle.

Papok, kis- és nagycsaládosok, orvosok, magánzók, kedves vagányok, kurvák, vajásokak, a köz tiszteletét és haragját kiérdemlők. Külön ismertetőjelük nincs. Az életből jönnek, az életbe mennek. Semmi sem idegen tőlük, ami emberi. Szénaillat a hajukban, sebeik elkötve. Újhagyományért, egresért a piacra rendszeren kijárnak, bár otthon saját veteményesük. A zsidóvajban jól érzik magukat. Néha beleszólnak a perpatvarba, minden árustól vesznek valamit. A férgesét a moslékba keverik, a jobb falatokat szétosztják. Ez a tábor ugyanúgy létezik, mint a falakon kívül, vagyis legbelül zajló küzdelem. Mert van megindulás egymás felé, van találkozás, tánc, kisebb-nagyobb körök. Van ki-be-rohanás az átjáróházon, saját életünk, mások öröme, kára, és van elszánt nyílása délen a levendulamezőknek. Este van. A gyerekeket lefektették, a nagy kapukat betették. A falakon kívül, messze az ózonlyuk alatt gyülekeznek már. Csak folyton ugráló árnyékuk látszik, ahogy a nagy vörös szikla mögött elszántan egymásra mozdulnak.

folyton, csak civódunk és bajmolunk egymással, pedig örülhetnénk is módfelett, mint eddig, az élet teljességének, beszélhetnénk a rémekről, ligetekről, az égi és földi szerelemről, míg találkozunk, érdemben persze, és csak ha felmerül. Addig neked is tenned kell, amit

daimónod nélküled és nélkülem, a sarki gesztenyeárus minden igyekezete ellenére ugyanúgy megtenne. De hisz ezt cselekszem én is, láthatod. Ha például most este, hazafelé menet, egy bájos teremtetést pillantok meg, aki szívemet és lelkemet, eszemet, számat

azzal a kis átlátszó fátyollal vonja be, amiről bolond és habogó költők annyi édes ostobaságot tudnak összehordani, nem is tehetek mást, mint hogy szívemet és lelkemet, eszemet, számat a magány porától megtisztítom és ama elfedésre őket felvezetem.

És mily örömmel, mily tapintattal számolnék be neked erről.

Nem tudom, hidd el
A sorsok alakulását
A szeszélyek szenvedélyét
Nem ismerem

De ember vagyok
És bűnöm a tavaszi napra
Ugyanúgy szétárad
Mint a mezőket és ligeteket
Az almafákat
És a kelepelő gólyákat
A láppal
Lelkünk illanó melegével
Egybemosó
Égi
És földi
Kegyelem

TARTALOM

Biztosan eljön / 5

Létezés / 7

Milyen érdekes / 8

Kezem alatt a levegő / 9

Nem volt neve / 10

A havazást ki érti meg / 11

És még ez is / 12

A hó alatt / 13

Valami azt súgja / 14

Bársony / 15

Gyümölcsoltó Boldogasszony / 16

És beérnek végül / 17

Júlia szépleány / 18

Az öröm fájdalomküszöbén túl / 19

És mégis / 20

A teljességet / 21

Amikor már végképp nem lehet / 22

Elfogadom / 23

Látod, még a lisztet sem / 24

Régen ekvágyódtam innen / 25

Egy lány szeretne szólni / 26

Füzike / 27

Előszőr dörzsölődés / 28
Most bemocskolom magam / 29
Talán a szemét / 30
Szende rácsodálkozás / 31
Hol vagy / 32
Diána / 33
És eljöttek lám / 34
A csillagos ég fölöttem / 35
Judit kisasszony / 36
Néha nagyon hiányzol / 37
Drezdából busszal, griffmadárral / 38
Hetyke szarvaid / 40
A helyedben / 41
Paso doble / 42
Az én kedveseim / 43
Honnan e rálátás / 44
Biztatni szeretnék / 45
Gyere el hozzám / 46
Hozz egy kis vizet / 47
Örömhóra / 48
Csak nyelvelünk / 49

TÁJÉKOZÓDÁS KÖNYVEINKRŐL:

www.mogra.inf.hu

valamint

MAGYARORSZÁG LEGTELJESEBB KÖNYVKERESŐ
RENDSZERE HONLAPJÁN:

www.konyvkereso.hu

LITTERA NOVA KIADÓ

ALAPÍTÁS ÉVE: 1993

1062 Budapest, Lehel u. 3/B

Tel./fax: 239-2330; 06-30 212-0996

E-MAIL: litteranova@axelero.hu

HONLAP: www.mogra.inf.hu; www.litteranova.hu

FELELŐS KIADÓ: Balázs Tibor igazgató

FELELŐS SZERKESZTŐ: Balogh F. András

SZÖVEGGONDOZÁS: Molnár Anna

TIPOGRÁFIA: Völgyi László

Készült a Nalors Grafika Kft. nyomdájában
FELELŐS VEZETŐ: Szabó Gábor ügyvezető igazgató

ISBN 963 9212 79 2

10 ÉVES A LITTERA NOVA KIADÓ

KEDVEZMÉNYES KÖNYVVÁSÁR A KIADÓBAN, MAGÁNSZEMÉLYEKNEK, KÖNYVKERESKEDŐKNEK
(versek, regények, esszék, memoárok, orvostudományi, gyermekpszichológiai munkák,
gyermek- és ifjúsági irodalmi művek, műfordítások, magyar alkotások idegen nyelven)

1062 BUDAPEST, LEHEL U. 3/B; TEL.: (06-1) 239-2330; E-MAIL: LITTERANOVA@AXELERO.HU

BALZAC	JUHÁSZ FERENC	TÓTH BÁLINT	KENYERES ZOLTÁN
BÁLINT TIBOR	KENÉZ FERENC	UTASSY JÓZSEF	LÁZÁR ERVIN
BÉKÉS JÓZSEF	KISS ANNA	VARGA IMRE	<i>Grafikusok</i>
BELLA ISTVÁN	KISS BENEDEK	VERESS MIKLÓS	GYULAI LÍVIUSZ
BERTALAN TIVADAR	LÁSZLÓFFY ALADÁR	YOO JIN-IL	JÓZSA PÁL
BERTÓK LÁSZLÓ	LÁSZLÓFFY CSABA	BALÁZS TIBOR	KAJÁN TIBOR
BRANDSTETTER	LE CALLOC'H, BERNARD	AFRIKÁNSZ, BOLGÁR, ERDÉLYI, MALÁJ STB.	KÓ BOLDIZSÁR
CSIKI LÁSZLÓ	MARAFKÓ LÁSZLÓ	ANTOLÓGIÁK	KURCSIS LÁSZLÓ
DALCSEV, ATANASZ	MOREAU, JEAN-LUC	<i>Sorozatszerkesztők</i>	LACZA MÁRTA
DOBAI PÉTER	NÁDOR TAMÁS	ANGYALOSI GERGELY	LEHOCZKY ORSOLYA
DOBOS TAS LÁSZLÓ	PAASILINNA, ERNO	BALOGH F. ANDRÁS	MEGYIK JÁNOS
DÖBRENTAI KORNÉL	PETŐCZ ANDRÁS	BELLA ISTVÁN	OROSZ ISTVÁN
GYERTYÁN ERVIN	RÁKOS SÁNDOR	BODNÁR GYÖRGY	PAPP OSZKÁR
GYIMESI LÁSZLÓ	STRINDBERG	BODOR ÁDÁM	RÁTKAY ENDRE
GYÖRFFY LÁSZLÓ	SÜTŐ ANDRÁS	GINTLI TIBOR	RÉBER LÁSZLÓ
GYURKOVICS TIBOR	SZEPESI ATTILA	GION NÁNDOR †	SINKÓ ISTVÁN
HATÁR GYÖZŐ	SZÖLLŐSI ZOLTÁN		SZOTYORY LÁSZLÓ
HUBAY MIKLÓS	TANDORI DEZSŐ		TETTAMANTI BÉLA
ISZLAI ZOLTÁN	TARJÁN TAMÁS		

ANTOLÓGIÁKBAN, ÖNÁLLÓ KÖTETEKBE SZÁMOS KIVÁLÓ PÁLYAKEZDŐ MŰVEI